

Cùng Một Chuyến Bay

Topa

Vào một ngày đầu xuân, khởi điểm để các loại cỏ cây thi nhau đâm chồi nảy nụ sau một mùa đông lạnh lẽo. Mọi sự sống đang như được hồi sinh sau bao tháng ngày ảm đạm khép mình chịu đựng một cơn lạnh khác thường hơn mọi năm. Trong một căn phòng ở vùng cực Bắc, có bốn người thuộc một tổ chức hoạt động bí mật chuyên thi hành những công tác đặc biệt ở hải ngoại đang hội họp. Một người đàn ông già, và đó cũng là người chỉ huy buổi họp đang đứng chống hai tay lên bàn và nói với ba người đang ngồi mà tuổi tác cũng vào khoảng trung niên. Người chỉ huy với vẻ mặt nghiêm trang như để biểu lộ những điều ông ta sắp nói ra sẽ là những điều rất quan trọng. Ông đảo mắt nhìn qua ba người đang chăm chú nhìn ông chờ đợi những chỉ thị. Ông nói, sau khi đằng hắng để gây thêm sự chú ý của cả ba người.

- Các đồng chí hãy nghe kỹ! Qua bên đó các đồng chí phải thi hành triệt để cái công tác sẽ được giao để không phụ lòng tin của tổ chức. Các đồng chí nên nhớ là bọn chúng có trăm phương ngàn kế để chống lại chúng ta, một trong những cái kế mà bọn chúng đã và đang thi hành từ lâu là mua bán với người của ta. Mục đích của bọn chúng là muốn người của ta hủ hóa và rồi sẽ vì đồng tiền mà quay ra tiếp tay cho bọn chúng. Những mưu đồ tinh vi và thâm độc của bọn chúng mà tổ chức ta đã nắm bắt được là sau khi hủ hóa được người của chúng ta, bọn chúng sẽ qua tay người của chúng ta mà chuyển vũ khí vào trong nước để sách động nhân dân nổi dậy. Điểm mà bọn chúng nhắm đến là vùng Tây Nguyên và bọn dân tộc thiểu số. Thay mặt tổ chức, tôi giao cho các đồng chí chỉ huy và thi hành một công tác, tuy có khó khăn vì nó sẽ đòi hỏi các đồng chí phải dẹp triệt để cái tình cảm tiểu tư sản trong con người các đồng chí, nhưng khi thành công sẽ là một chiến tích lẫy lừng không kém gì các chiến sĩ của ta ngoài mặt trận. Các đồng chí phải động não để phát giác ra những tổ chức, phát giác ra những mảnh khóc của bọn chúng và tìm mọi cách tiếp cận, cuối cùng là tiêu diệt bọn chúng dưới mọi hình thức. Công tác mà các đồng chí sẽ đảm nhận, tổ chức của ta đặt tên là Chiến Dịch Hoa Hồng. Gọi tắt là CD Hoa Hồng! Một mạng người của bọn chúng mất đi, trên quê hương sẽ có trăm đóa hoa hồng chớm nở.

Người chỉ huy già đảo mắt qua ba người đang ngồi như thăm dò phản ứng. Ông rút ra một điều thuốc và gắn lên đôi môi dày thâm đen và hơi trề ra trông giống như hai con đĩa được gắn lên một cái miệng, nhưng ông không vùi vĩa đốt lên. Ông nhìn ba người bằng ánh mắt của một người chỉ huy rồi ông phân công:

- Đồng chí Trung tá Minh phụ trách chỉ huy bên Thái Lan. Đồng chí Thiếu tá Nhứt phụ trách chỉ huy bên Campuchia. Đồng chí Trung tá Tài sẽ trong vai trò một doanh nghiệp và phụ trách liên lạc với các tổ chức của ta trên toàn thế giới.

Phân công xong, ông lấy hộp quẹt ra mời thuốc và rít một hơi thật dài. Ông ngửa cổ ra sau và nhả khói lên trần nhà rồi thỉnh thoảng ông hỏi cả ba người:

- Các đồng chí có ai thắc mắc muốn hỏi gì thêm không?

Cả ba người đều đồng thanh đáp không một tiếng thật lớn.

- Nếu không ai thắc mắc gì thì đây là tài liệu để các đồng chí tham khảo. Mọi việc đều chỉ được ghi nhớ trong đầu mà thôi.

Người chỉ huy già rút trong cái cặp táp ra một tập giấy thật dày và trao cho mỗi người một tập tài liệu và rồi ông ta hồi hải rời khỏi phòng họp.

*

Chỉ còn khoảng hai tuần nữa, một cái Tết lại trở về với dân tộc Việt Nam mình. Tôi được ông chủ hãng nơi tôi làm việc đã hơn mười bảy năm cho nghỉ hai tuần và cộng thêm hai tuần mà tôi đã để dành nên tôi tức tốc lên đường về Việt Nam thăm người thân, bỏ lại chồng và hai con bên trời Âu lạnh lẽo. Từ ngày Việt cộng thay đổi từ lời mạt sát thậm tệ ra lời tăng bốc... thậm cao để mời gọi người Việt hải ngoại về cứu nguy, đây là lần thứ ba tôi trở về quê hương. Cả ba lần ông chồng của

tôi đều hứa hẹn với tôi là sẽ về vào kỳ tới, nhưng tôi biết là anh sẽ không bao giờ về. Anh thường nói với tôi là anh không bao giờ quên được câu nói của ông Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu khi nhận định về người cộng sản. Vì xem thường lời ông Tổng Thống nên anh đang từ một đơn vị Công Binh mà anh là người chỉ huy, anh trở về nhà với tôi và gia đình. Anh đã ‘hồ hởi phấn khởi’ nói với tôi là anh quyết định ở lại để cùng với chính quyền Việt cộng xây dựng lại quê hương. Anh tin anh là một kỹ sư ngành xây dựng được đào tạo tại một đại học danh tiếng ở Hoa Kỳ thì sự đóng góp của anh cho đất nước sẽ không nhỏ. Bây giờ thì không còn cách nào để anh tin Việt cộng được nữa. Mười một năm bị đầy ải và bị bỏ đói trong các trại tù trên khắp mọi miền đất nước đã làm anh nhớ mãi những lời mà vị Tổng Thống của miền Nam đã nói về người cộng sản. Anh vẫn thường nói với tôi: “Chính sách của chính quyền Việt cộng đối với người miền Nam là trước sau như một, như lời của cái chính quyền đó đã nói. Chỉ có hận thù và trả thù! Đã ba mươi năm hơn mà nước Việt Nam vẫn cứ phải đi ăn xin lòng từ thiện của các nước trên thế giới. Thật tủi hổ cho dân tộc! Nước Việt Nam và con người Việt Nam đâu có tệ hại gì mà vì sao đất nước mình vẫn đắm chìm trong chia ly và thù hận.”

Hơn mười hai tiếng ngồi trên máy bay, bây giờ lại ngồi chờ thêm một tiếng bốn mươi lăm phút nữa tại phi trường Singapore để đổi chuyến bay vào Việt Nam đã không làm tôi mệt mỏi mà trái lại lòng cứ rạo rức mong gặp lại người thân như những ngày đầu gặp anh rồi mong đợi anh đến.

Phi trường Singapore vào những ngày tháng này thật nhộn nhịp người đi và đến. Đông hơn cả vẫn là những người Việt ở khắp mọi nơi trên thế giới đang trên đường về thăm quê hương, thăm gia đình thân nhân và cũng là dịp để đón một cái Tết cổ truyền của dân tộc. Những người Việt Nam cũng tạm ghé qua phi trường này giống như tôi để đổi chuyến bay tiếp vào Việt Nam.

Người nữ tiếp viên phi trường Singapore thông báo cho hành khách biết giờ lên máy bay đã điểm và yêu cầu người có em bé, người già, người bệnh tật và phụ nữ được ưu tiên vào ngồi trước trong máy bay. Tôi tuy là người cũng nằm trong thành phần được ưu tiên, nhưng vì đi có một mình nên tôi không vội vàng lắm. Tôi vẫn còn mãi mê đọc một truyện ngắn khá hồi hộp cho xong để lát nữa tôi sẽ phải bỏ tập truyện này lại máy bay. Những truyện được phát hành không phải ở trong nước hầu hết đều là những truyện bị cấm đem vào Việt Nam.

Có lẽ tôi là người sau cùng lên máy bay vì tôi nhìn lại phía sau lưng thì không thấy còn một ai bước theo sau tôi.

Chỗ tôi ngồi là chỗ cuối cùng của máy bay. Cái máy bay của hãng hàng không Air Việt Nam hôm nay không còn một chỗ trống. Bên cạnh chỗ tôi ngồi là một chàng thanh niên Việt Nam khoảng chừng hai mươi lăm hoặc hai mươi sáu tuổi. Hắn coi bộ không dễ chịu gì lắm. Hắn ngoảnh mặt đi khi tôi mỉm cười với hắn để làm quen. Hắn cúi gằm cái mặt xuống như sợ có ai nhìn hắn. Trong lòng máy bay đông người nên hơi oi bức một chút khác với không khí ngoài phòng chờ, thế mà hắn lại quần quanh cổ một cái khăn màu đỏ, tuy nó hơi mỏng, nhưng như vậy thì xem ra không hợp lắm với cái nhiệt độ hiện tại trong lòng máy bay này. Người như hắn thì tôi thấy không cần thiết làm quen, và tôi nghĩ hắn cũng không nên sống ở trên đời để làm gì khi không muốn giao tiếp với những người xung quanh. Một người phụ nữ nhỏ con như tôi rất khó khăn khi để hành lý vào hộc để hành lý trên cao, dù chỉ là một túi xách tay, thế mà hắn nhìn rồi tỉnh bơ quay mặt về phía khác.

Tôi đang lim dim để hoạch định trong đầu chương trình và những việc mà tôi sẽ thực hiện trong những ngày tôi ở Việt Nam thì hắn vịn vào cánh tay tôi hỏi:

- Chị... có muốn ăn phần ăn này của em không?

Thấy tôi nhìn có vẻ ngạc nhiên, hắn nói tiếp:

- Em không đói nên không muốn ăn.

- Cám ơn chú em, tôi tuy có hơi đói nhưng tôi ăn cũng không được vì trong lòng nôn nóng quá chỉ mong sao cho mau tới nơi.

Nghe tôi nói vậy, hắn quay mặt qua phía bên kia và thở dài. Tôi nhíu mày cố nhớ ra hắn vì hình như là tôi có thấy hắn ở đâu rồi. Tôi bắt chuyện:

- Nhà em ở Sài Gòn?

- Dạ không.

- Em về thăm người thân?

- Em không thăm ai hết mà em chỉ muốn nhìn lại quê hương lần cuối cùng trước khi không bao giờ em nhìn lại nữa.

Mặc dù hắn đang nói chuyện và trả lời tôi, nhưng hắn vẫn không quay mặt nhìn tôi. Khuôn mặt hắn trông buồn thảm quá chứ không như những người ngồi trong chiếc máy bay này từ lúc vào cho tới bây giờ luôn líu lo với nhau về những chương trình sẽ thực hiện trong những ngày sắp tới. Có lẽ hắn có tâm sự buồn lắm. Nghĩ vậy nên tôi muốn gọi chuyện để cho hắn trút được một phần nào những uất còn chất chứa trong đầu mà vui lên chăng.

- Em về Việt Nam em sẽ ngụ ở đâu?

- Em chưa biết sẽ ở đâu nhưng chuyện đó thì không thành vấn đề với em. Em không cần ngủ hay ăn uống gì kể từ vài tháng qua và điều đó sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của em cả.

- Ha! Em vui tánh quá há. Người ta mà không ăn không uống và không ngủ chỉ vài ngày là đi đong, còn em đã vài tháng mà không có gì.. vui quá há!

Hắn quay qua nhìn tôi và cười. Nụ cười với cái miệng méo xệch về một bên. Hắn nói:

- Em nói vậy có lẽ chị không tin, nhưng đó là sự thật đó chị. Người ta nghĩ ... người chết là người thường bị đói nên người sống cúng thức ăn cho người chết về ăn. Thật ra thì đó chỉ là hình thức để tưởng nhớ người quá vãng thôi. Khi chết rồi mới biết là người chết không bao giờ đói.

Tôi nghĩ có lẽ hắn bị bệnh tâm thần, hoặc giả cũng là người dở dở ương ương nên ăn nói có vẻ chán đời và... lý sự cùn. Nhưng làm sao một người thanh niên khá bảnh trai và tràn đầy sức sống như hắn lại có những lời lẽ bi quan như vậy được. Bất chợt hắn hỏi tôi mà mặt vẫn cúi gằm xuống:

- Chị có bao giờ có một lần nào đó nghĩ rằng nếu chị... bị xử tử thì cách hành hình nào làm đau đớn nhất không?

Tôi đã không làm khi nghĩ về hắn! Đúng là một con người có bệnh tâm thần. Tuy không bao giờ nghĩ chuyện mình bị hành hình, nhưng qua những cuộc xử giáo mà báo chí trên thế giới đã đưa tin thì hình như không có một cuộc hành hình nào làm cho nạn nhân bị đau đớn cả. Nhưng nếu có đau đớn thì tôi nghĩ có lẽ là hình phạt bị ngồi ghế điện.

- Tôi nghĩ có lẽ hình phạt bị ngồi ghế điện là đau nhất.

- Có thể lắm! Nhưng nếu bị treo cổ thì em biết là cũng đau lắm vì khi mình rơi xuống mình vẫn có vài tích tắc cảm nhận bị giật mạnh nơi cổ làm bị đau nhói lên, nhưng cùng lúc đó thì mọi việc sẽ qua. Kinh khủng nhất vẫn là thời gian chờ đợi ngày bị giết. Nó kinh khủng lắm chị ạ! Lúc đó con người ao ước được sống vô cùng, dù sống trong bất cứ một hoàn cảnh nào. Nếu ai nói chết mà không sợ là họ không nói thật... chỉ những người tự tìm đến cái chết thì không nói.

- Chị nghĩ là em bị ám ảnh một chuyện gì đó làm em sợ phải không?

- Em không bị ám ảnh gì cả vì... nhưng em buồn quá chị ạ!

- Em còn trẻ quá, em đừng nên buồn lòng và để tâm vì một vài hành động của con người hôm nay để phải có những ý nghĩ quá bi quan như vậy. Em muốn uống một chút nước gì không để chị gọi cho em uống?

- Không, chị cứ tự nhiên dùng đi. Em đã nói là em không cần ăn không cần uống mà.

- Em có thể trút những tâm sự uẩn ức còn chất chứa trong lòng em ra với chị. Ngày Tết sắp đến rồi em đừng để những uẩn ức tồn đọng mãi trong lòng như vậy vì em còn cả một tương lai đầy hứa hẹn phía trước, và còn gia đình em nữa chứ.

Tôi ngừng nói và nhìn hắn. Tôi biết những lời mà tôi vừa nói ra chỉ là vì tôi muốn người thanh niên đồng hành cùng một chuyến bay này được vui lên vì ngày Tết đã gần kề. Những chuyện mà con người hãm hại nhau một cách bình thản thì đã xảy ra thường ngày kể từ khi miền Nam bị mất. Nhiều khi tôi tự hỏi những con người đang cầm quyền trên quê hương tôi có thật là con người không. Tôi đã nhiều lần chứng kiến và cũng nhiều lần được nghe chồng tôi và những người bạn của anh mô tả họ hành động không hơn gì loài thú dữ. Tôi thật sự không muốn trở về quê hương nhưng tôi cũng không muốn mang tội bất hiếu. Có lẽ những con người như tôi sẽ phải tạm thời chịu thua những người cộng sản đang cầm quyền ở trong nước chỉ vì tôi quá yếu hèn chỉ nghĩ đến người thân ruột thịt. Tôi liếc nhìn qua người thanh niên đáng thương để xem hắn đang làm gì. Hắn vẫn im lặng nhưng nước mắt hắn đang chảy dài xuống gò má khá đầy đặn trên một khuôn mặt khá đẹp trai. Hắn đang khóc. Đầu vẫn cúi nhìn xuống phía dưới nhưng vai hắn rung lên từng hồi theo cơn nấc. Tôi thấy hắn là một người thật đáng thương. Vì sao một con người như hắn lại ra nông nổi như vậy. Con tôi tuổi cũng chỉ thua hắn một vài tuổi là cùng. Những người thanh niên trạc tuổi hắn tôi chưa từng gặp một người nào có tâm trạng quá buồn thảm như vậy. Tôi choàng tay qua vai hắn. Bất chợt một cảm giác thật lạnh lẽo chườn qua tôi làm tay tôi tự động rút lại. Hắn nhìn tôi với ánh mắt nhoe

nhoẹt đầy nước mắt. Tôi lấy trong bóp ra một cái khăn giấy và trao cho hắn. Tôi không dám hỏi hắn nhiều nữa vì sợ rồi hắn sẽ tủi lòng và khóc nhiều hơn. Sau khi lau nước mắt, hắn vẫn không nhìn tôi nhưng hắn bắt đầu tâm sự:

- Hiện tại trên toàn thế giới, nơi nào có người Việt mình sinh sống thì nơi đó có một hoặc nhiều tổ chức với nhiệm vụ len lỏi vào cộng đồng chúng ta để tìm cách gây chia rẽ và hãm hại chúng ta, kể cả hủy diệt sinh mạng chúng ta bằng nhiều cách.
- Chuyện đó thì từ lâu trong cộng đồng chúng ta ai cũng rõ và vẫn đề phòng...
- Nhưng bây giờ thì đã chuyển qua giai đoạn mới quyết liệt hơn.
- Làm sao em biết được người ta muốn hãm hại em và mọi người?
- Trước đây thì em không biết, nhưng bây giờ thì chuyện gì em cũng biết hết.
- Chuyện gì em cũng biết hết?
- Dạ, đúng như vậy chị ạ! Người ta muốn giết hết những người Việt nào đang sống ở nước ngoài mà không thân phục họ để người ta được ngự trị mãi mãi trên ngai vàng.
- Như vậy có nghĩa em đã là một nạn nhân?
- Dạ, đúng như vậy chị ạ!
- Nhưng... rồi em cũng thoát được sự hãm hại của người ta mà?

Hắn không trả lời câu tôi hỏi và hắn tâm sự tiếp:

- Mọi người đều biết em chỉ là một nạn nhân. Tổ chức đã phản bội em bằng cách cố tình đưa em đến một nơi mà ai làm những việc như em đều khó thoát. Cảnh sát đã nhận diện ngay khi em vừa rời khỏi máy bay, sau đó chỉ là thủ tục.

Tôi nhìn hắn và an ủi:

- Cũng may mắn là cuối cùng thì em vẫn được an toàn.

Nhìn hắn khóc làm tôi càng nhớ đến hai đứa con của tôi. Không biết giờ này hai đứa con tôi đang làm gì. Chúng nhất định không chịu theo tôi dù tôi đã dụ dỗ chúng bằng những lời hứa hẹn sẽ cho chúng những món quà đắt tiền nếu chúng chịu theo tôi về thăm ông bà. Từ ngày đến định cư ở cái đất nước lạnh lẽo và đầy tình nhân loại này, hai đứa con tôi mới chịu ra chào đời. Từ năm nay kể từ khi đứa con lớn của tôi được mười tuổi và đứa con sau được tám tuổi, tôi chưa hề nhìn thấy hai đứa con tôi khóc một lần nào. Bất giác tôi đề nghị với hắn:

- Nếu em không phải bận bịu chuyện gì thì chị mời em đến nhà chị ăn Tết cho vui.

Hắn không trả lời đề nghị của tôi. Hắn vẫn tiếp tục khóc.

*

Tiếng người nữ tiếp viên hàng không Việt Nam thông báo là chỉ trong đôi ba phút nữa máy bay sẽ đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất. Nghĩ cũng thật may mắn là cái tên của cái phi trường này vẫn còn tồn tại cho đến nay. Thật là buồn cười và mỉa mai nếu cái phi trường này phải bị mang một cái tên của một tên Việt cộng tàn ác nào đó như cái tên mà thủ đô miền Nam thân yêu một thuở của tôi đang phải tạm mang. Các con đường trong thành phố thì tôi vẫn luôn gọi bằng những tên cũ ngày xưa khi nói chuyện với bè bạn và người thân. Tôi sẽ và không bao giờ có thể gọi lên được những cái tên xa lạ như Nguyễn Thị Minh Khai, Lê Văn Tám, hoặc tên của những người đã làm cho gia đình tôi và hàng bao triệu triệu gia đình khác phải ngậm đắng nuốt cay bao chục năm dài sau ngày tàn cuộc chiến, ngoại trừ những khi phải hỏi thăm đường.

Người nữ tiếp viên cũng thông báo cho hành khách trên chuyến bay biết là nhiệt độ bên ngoài hiện là 26 độ. Một nhiệt độ cũng tạm được cho những người về từ vùng lạnh lẽo như tôi. Tôi nhìn qua người thanh niên đồng hành. Hắn không lộ một vẻ gì là nôn nóng hay quan tâm tới xung quanh hắn. Thấy tôi nhìn, hắn nhìn lại tôi và mỉm cười với khuôn mặt vẫn còn đầy nước mắt.

Vừa qua khỏi quầy làm thủ tục nhập cảnh, tôi nhìn lại phía sau thì không còn trông thấy hắn nữa. Rõ ràng từ khi rời máy bay ra đến đây, hắn luôn luôn đi sát sau tôi thế mà... tôi đi nhanh đến nơi nhận hành lý. Tôi sẽ gặp lại hắn tại đó, tôi nghĩ vậy.

Sau khi chất hành lý lên xe đẩy, tôi đứng tại chỗ chờ cho đến người cuối cùng đến nhận hành lý trên chuyến bay của tôi đi nhưng tôi vẫn không gặp lại hắn. Lúc này người đến đông quá vì khi máy bay của tôi đi đáp xuống an toàn thì sau đó vài phút cũng có ba chuyến bay ở những nơi khác cùng đáp xuống. Tôi đẩy xe hành lý đến làm thủ tục tại quầy 'luồng xanh'. Khi tôi đang trình giấy khai hàng hóa thì tôi thấy hắn đang đứng phía ngoài quầy làm thủ tục quan thuế và chuẩn bị bước đi sau dòng người đang tiến ra cổng. Tôi vội gọi lớn:

- Em... em gì đó. Em à, chờ chị với.

Hắn quay lại nhìn tôi với ánh mắt thật buồn và nở một nụ cười thật héo hắt. Hắn nói:

- Em tên là Vân.

Nghe hắn xưng tên, tôi cố hỏi theo thật lớn:

- Cái gì Vân? Em họ gì ?

Hắn vẫn nhìn tôi nhưng hắn không trả lời câu tôi hỏi mà chỉ đưa bàn tay lên rồi vẫy chào tôi.

Tôi đã xong phần thủ tục quan thuế. Tôi đẩy cái xe hành lý thật lẹ ra cổng nhưng hắn đã lẫn vào đám người đông đúc đang đứng chờ đón thân nhân bên ngoài hàng rào.

- Chị đi về đâu và cần xe đi không chị?

Tôi nhìn người đang hỏi tôi và tôi hỏi lại:

- Anh có thấy cái anh mặc bộ đồ vest và có quần cái khăn màu đỏ ở cổ đi ra đây và đi về hướng nào không?

- Tôi không hề thấy có ai giống như chị tả đi ra cổng này.

Người đến đón thân nhân từ nước ngoài về quá đông nên tôi không thể nào tìm ra hắn được nữa. Trên khuôn mặt của những người về và người đi đón rộ lên những nét tươi vui như những ngày xuân. Tôi sẽ không bao giờ quên được người thanh niên có khuôn mặt đẹp nhưng quá sầu bi đã đồng hành với tôi cùng một chuyến bay./.